

steriets Ret at fastsætte Prisen paa det Kvantum, Slagterierne havde paataget sig at levere. Jeg vil blot yderligere til det ærede Medlem sige, at naar man mente sig berettiget til at opgive den engelske Pris som Norm for Prisen her i Danmark, skyldtes det ogsaa den Omstændighed, at Stigningen i den engelske Pris delvis var foraarsaget ved en Nedgang i Forsyningen paa det engelske Marked, som ikke var forudsat ved den trufne Ordning og ikke var en nødvendig Følge af Forholdene ved Flæskeproduktionen.

Vedrørende Flæskeprisen har det ærede Medlem sagt, at det er den eneste effektive Maksimalpris. Dette beror imidlertid paa en Misforstaaelse af, hvad Maksimalpris er, som jeg gerne vil bidrage til at fjerne. Jeg har mødt denne Opfattelse tidligere, jeg har f. Eks. en Gang oppe fra Nordjylland faaet et Brev fra en Landbruger, som skrev til Indenrigsministeriet, om jeg ikke kunde sige ham, hvor han kunde faa Maksimalpris for sin Hvede, da der ikke var nogen, der vilde give saa høj Pris deroppe. Han opfattede altsaa Maksimalpris som en Pris, der skulde gives, og som man skulde kunne forlange. Jeg synes, at ogsaa det ærede Medlem oppfatter Maksimalprisen saaledes, naar han siger, at Flæskeprisen er den eneste effektive Maksimalpris. Hvis vi her i Rigsdagen vedtog en Bestemmelse om, at et Medlem i en Tale højt maatte fremsætte 20 Urigtigheder, og et eller andet Medlem derefter i sin Tale kun fremsatte 18 Urigtigheder, vilde han ikke kunne paastaa, at Rigsdagens Bestemmelse ikke var effektiv. Saa længe den højeste Grænse ikke er naaet, er Bestemmelsen effektiv. En Maksimalpris kan, fordi Bevægelsen gaar frit ned under den, blive af en saadan Art, at man kan sænke Grænsen, og det er det, der nu er sket for Rug og Hvede. For Rugen er Maksimalprisen nu sænket med $1\frac{1}{2}$ Kr., og jeg kan naturligvis ikke andet end være overmaade tilfreds med, at det ærede Medlem siger, at denne lavere Maksimalpris ikke er nogen Byrde, medens man, som bekendt, i Fjor efter det ærede Medlems Mening ikke kunde bære en Maksimalpris, der var $1\frac{1}{2}$ Kr. højere. Hvorfor betragter man nu ikke længere Maksimalprisen, skønt den er lavere, som en Byrde? Det kan ikke være Foderstofpriserne, der gør det, thi jeg tror, at de staar i samme Forhold til den nuværende Maksimalpris, som de stod til den første, da denne fastsattes, men jeg tror, at det skyldes dels en stigende Forstaaelse af Maksimalprisens Betydning,

dels naturligvis et særligt Forhold, nemlig at Høsten er blevet saa meget bedre i Aar end i Fjor. Den bedre Høst tillader, at man frigiver en stor Del Rug til Opfodring, og dette er for mig et Vidnesbyrd om, at jeg havde Ret, naar jeg under alle Forhandlingerne i Fjor sagde, at det, som var en Byrde for Landbruget i dette Forhold, var Opfodringsforbudet — det, som det samlede Landbrug havde fundet nødvendigt — og ikke saa meget Maksimalprisen.

Det ærede Medlem fra Herning (Westergaard) udtrykte sin store Tilfredshed med den Bestemmelse, som er truffet om lempeligere Prisfastsættelser for den lavvægtige Rug i Jylland. Det kan kun glæde mig, at det ærede Medlem er tilfreds med denne Bestemmelse, thi den skyldes et Regeringsinitiativ, idet jeg havde den Fornøjelse overfor en Deputation fra Ringkøbing, som kom til mig i Anledning af dette Spørgsmaal, at forelægge som en Plan den Ordning, at man skulde være lempeligere i Prisfastsættelsen for den lavvægtige Rug i Jylland, for at den ikke skulde komme ned i en Pris, der stod i et urimeligt Forhold til Foderstofpriserne. Paa samme Maade stammer de Bestemmelser, som er fastsatte om, at man i Jylland skal have en højere Procent Rug fri til Opfodring, ogsaa fra Regeringen.

Jeg har nu tilendebragt de Bemærkninger, jeg havde at fremsætte om den økonomiske Politik. Jeg kan ikke andet end udtale Haab om, at naar Regeringen om forhaabentlig kort Tid fremsætter det Forslag om yderligere Foranstaltninger, hvorom en Del af Talerne har drejet sig, og om hvis Modtagelse det ærede Medlem fra Æbeltofts (N. Neergaard) Udtalelser for mig lover saa overordentlig godt, det da vil blive mødt med den samme velvillige Forstaaelse, hvortil man overfor Regeringens øvrige Foranstaltninger nu endelig synes at være naaet i det samlede Folketing.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Det er flere Gange blevet paatalt af ærede Medlemmer, at de Bevillinger, der gives paa Finanslovene til Anlæg af nye Statsbaner eller til Udvidelse af ældre Anlæg, for store Beløbs Vedkommende ikke kommer til Anvendelse indenfor det Finansaar, for hvilket de er givne, men kommer igen paa Tillægsbevillingsforslagene, og man har heri villet se en Slags Opsætsighed, en Mangel paa Villie fra Embedsmændenes Side til at bringe